

κρεμαλίγα 'ς σοῦ δεντροῦ τὸ κλαδὶν Τραπ. Ἐπεκρεμαλίγα ἀσ' σὴ κρεμοῦ τὸ καφούλ' κ' ἐγλύτωσα (καφούλ' = θάμνο;) Χαλδ.

ἀποκρεμάλισμαν τό, Πόντ. (Τραπ.) ἀποκρεμάλισμαν Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἀποκρεμαλίζω.

Ἀνάρτησίς τινος ὥστε νὰ αἰωρῇται, αἰώρησις ἐνθ' ἄν.: Ἀσ' σὰ ψηλά κλαδία τ' ἀποκρεμάλισμαν καλὸν προῖμαν κ' ἐν' Χαλδ.

ἀποκρέμασμαν τό, Πόντ. (Τραπ.) ἀποκρέμασμαν Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκρεμάω, δι' ὃ ἰδ. ἀποκρεμῶ.

1) Ἀνάρτησις ἀπὸ τινος Πόντ. (Τραπ.) Συνών. κρεμᾶσμα. 2) Μεταφ. τὸ νὰ στηρίζῃ τις τὰς ἐλπίδας του εἰς τινα, ἢ ἀπὸ τινος ἐξάρτησις ἐνθ' ἄν.: Αἶκον ἀποκρέμασμαν πα κ' εἶδα, οὐλ' ἐγομῶθαν 'ς σ' ὁπίτι μ' Χαλδ.

ἀποκρεμειάζομαι ἀμάρτ. 'πουκρεμειάζουμι Εὐβ. (Στρόπον.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκρεμάζομαι, δι' ὃ ἰδ. ἀποκρεμῶ, κατὰ σύμφυρ. πρὸς τὸ κρεμειέμαι.

Ἀναρτῶμαι ἀπὸ τινος: Ἰλάτι 'πουκρεμειασίτηι 'ποὺ τὴ σιγκούνα μόν, σὰς σῆκῶνον οὐλα. Ἀμα 'πουκρεμειασιτοῦμι, θὰ σὶ γκριμίσουμι.

ἀποκρέμομαι Ἡπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. κρέμομαι.

Ἐξαρτῶμαι ἀπὸ τινος: Φρ. μεταφ. Ἀποκρέμομαι 'ς τὸ λαιμό σου (εἰς σὲ στηρίζω τὰς ἐλπίδας μου). Ἀπ' αὐτὸν ἀποκρέμονται τόσες ψυχές (εἰς αὐτὸν ἐλπίζουν πολλοί).

ἀποκρεμῶ Κρήτ. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. 'ποκρεμῶ Κάλυμν. κ.ά. ἀποκρεμάζου Εὐβ. (Αὐλωνάρι.) ἀποκρεμάω Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Μέσ. ἀποκρεμειοῦμαι Ἡπ. κ.ά. ἀπουκρεμειοῦμαι Μακεδ. (Καταφύγ.) ἀπουκρεμειῶμι Στερελλ. (Αἰτωλ.) 'ποκρεμοῦμαι Κρήτ. ἀπουκρεμιάζουμι Σαμοθρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποκρεμάννυμι.

Α) Ἐνεργ. 1) Κρεμῶ, ἀναρτῶ τι ἀπὸ τινος Κάλυμν. Πόντ. (Ἀμισ. Τραπ.) Καὶ μέσ. κρεμῶμαι, ἐξαρτῶμαι ἀπὸ τινος Μακεδ. (Καταφύγ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): Ἐπεκρεμάγα 'ς σὸ σχοινὶν Τραπ. Θεὰ ἔρρουζα, ἂν κ' ἐπρόφταναν ν' ἀποκρεμάσκουμαι ἀσ' σὸ κλαδὶν Κερασ. Ἐπεκρεμάα ἀσ' σὸ κλαδὶν τῇ καρυδί' κ' ὀλίγον κ' ἄλλο θὰ ἔρρουζα (ἐκρεμάστηκα 'ς τὸ κλαδί τῆς καρυδῆς καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ πέσω) Χαλδ. || Φρ. Ἐποκρεμάστηκαν τὰ μέσα μου ἀπὸ τὴν πείναν (ἐπείνασα πολὺ) Κάλυμν. || Ἀσμι.

Κι ἀπ' τ' οὐρανοῦ τὸ ράγισμα λιθάρ' ἀπεκρεμάσταν

Τραπ. β) Κρατῶ τὸ βρέφος ἀπὸ τῶν χειρῶν του πρὸς ἀφρόδευσιν Πόντ. (Ἀμισ.) 2) Τελειώνω τὸ κρέμασμα Εὐβ. (Αὐλωνάρι.) Κρήτ. Πελοπν. (Μάν.) — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ.: Ἀποκρεμάσανε τὰ προκιά Κρήτ. Ἀποκρέμασέ τα βλὲξ αὐτόθ. Τ' ἀποκρέμασα τὰ ροῦχα ἀπ' τὸ σκοινὶ Μάν. 3) Καταβιβάζω τι κρεμάμενον Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Σάντ. Χαλδ.): Ἀποκρεμάνω τὰ ροῦχα Οἶν. Συνών. ξεκρεμῶ.

Β) Μέσ. 1) Προκύπτω Κρήτ.: Μὴν ἀποκρεμάσαι ἀπὸ τὸ δῶμα, γὰ θὰ πέσης Ἀποκρεμοῦμαι ἀπὸ τὸ παραθύρι. β) Προκύπτω ὁρμῶ πρὸς τι Κρήτ.: Ἀποκρεμάστην ἢ-γ-ἀελαί σου 'ς τὰ φασούλια μου 2) Ὁρθούμενος ἐπὶ τῶν δακτύλων τείνω τὸ σῶμα πρὸς τὰ ἄνω διὰ νὰ φθάσω τι ὑψηλότερον κείμενον Κρήτ.: Ἐποκρεμάσου νὰ τὸ φτάξης νὰ μοῦ τὸ φέρης ἐπαέ. Μὴ 'δοκρεμάσαι ψηλά. 3) Μεταφ. ἐξαρτῶμαι ἀπὸ τινος, ἀποθέτω

τὰς ἐλπίδας μου εἰς τινα Ἡπ. Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Σαμοθρ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά.: Ἀπὸ 'ν' ἀμπέλ' ἀπουκρεμειῶμι ἐγὼ Αἰτωλ. Ἀπουκρεμάσκα 'ς ἓνα μιστό, δὲν ἔχου τίπουτα ἄλλον αὐτόθ. Ἐναν παιδὶν ἔχω, 'ς αὐτὸ ἐπεκρεμάστα, ἄλλον κ' ἄν' ἄν' 'ς σὸν κόσμον κ' ἔχω Κερασ. Ὅλ' 'ς αὐτὸν ἐπεκρεμάσταμε κι αὐτός πα τιδὲν καλὸν κ' ἐποίκε μας Χαλδ. Σὶ τιςένα γείμασι' ἀπουκρεμειῶμι Σαμοθρ. Συνών. κρεμῶ.

β) Ἀφοσιοῦμαι Ἡπ.: Ἀποκρεμάστηκε 'ς τὰ παιδιὰ της.

ἀποκρεῦω σύνθηθ. ἀπουκρεῦον βόρ. ἰδιώμ. ἀποκρεῦω Κῶς Σίφν. κ.ά. ἀποκρεῦγον Εὐβ. (Αὐλωνάρι. Κονίστρ. κ.ά.) ἀποκρεῦγον Τσακων.

Ἐκ τοῦ οὐς. Ἀποκρεῦά. Ἡ λ. καὶ παρὰ Δουκ. ἐν λ. Ἀπόκρεως.

1) Κρεοφαγῶ τὴν τελευταίαν πρὸ τῶν νηστειῶν ἡμέραν σύνθηθ.: Ἀποκρεῦουν μαζί ὅλο τὸ συγγενολόγι. Ἐφέτος θ' ἀποκρεῦωμε 'ς τοῦ γαμπροῦ μου σύνθηθ. Καλὰ ἀπουκρεῦαμι, μ' νὰ ἰδοῦμι τί πασκαλιὰ θὰ μᾶς ἔρθ' Ἡπ. (Ζαγόρ.) Τοῖς ἐλαῖς τοῖς μαζώνουν ἀποκρεῦοντα τ' αἰ-Φιλίππου (μετὰ τὰς Ἀπόκρεως τοῦ ἁγίου Φιλίππου) Πελοπν. (Οἶν.) || Παροιμ. Ὁ φτωχὸς ὁ Φίλιππος ὅλη 'μέρα δούλευε καὶ τὸ βράδυ ἀπόκρενε (ὅτι ἡ ἑορτὴ τοῦ ἁγίου Φιλίππου, καθ' ἣν ἡ Ἀπόκρεως τῶν Χριστουγέννων, δὲν ἔχει ἀργίαν) πολλαχ. β) Τρώγω περισσότερον τοῦ δέοντος, ἀδηφαγῶ Ἡπ. (Ζαγόρ.): Δὲν ἀπουκρεῦ'ν σήμερα. 2) Μετβ. τρώγω τι κατὰ τὰς Ἀπόκρεως διὰ τελευταίαν φορὰν Ἡπ. (Ζαγόρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἀπόγι ἀπουκρεῦομαι τὸν κρεῖας Ζαγόρ. Ἀπουκρεῦοντα κι τὸν τυρὶ ἔχουμι τ'ν καθαραυβδουμάδα Αἰτωλ. β) Τρώγω τι διὰ τελευταίαν φορὰν, ὅπερ εἰς τὸ ἐξῆς δὲν εἶναι εὐπόριστον Πελοπν. (Σουδεν. Τρίκκ. Τρίπ.) Σίφν. κ.ά.: Ἀποκρεῦαμε σήμερα τὰ πορτοκάλια - τὰ σταφύλια κττ. Τρίπ. || Φρ. Ἀπόκρισι τ' δίττα (ἀπέθανε) Σάμ. 3) Καθόλου, ἀπέχομαι τῆς κρεοφαγίας Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Πβ. ἀποκρεῶνω.

ἀποκρεῶνω Θήρ. Κύθν. Μεγίστ. Μῆλ. Ρόδ. Σίφν. Χίος ἀποκριγιώνω Κρήτ. ἀπουκρεῶνον Λέσβ. ἀποκρεῶνον Λέσβ.

Ἐκ τοῦ μεσν. ἀποκρεῶ. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Κρεοφαγῶ τὴν τελευταίαν πρὸ τῶν νηστειῶν ἡμέραν ἐνθ' ἄν.: Θ' ἀποκρεῶσω μὲ τὰ παιδιὰ μου ἀπόψε Μῆλ.

β) Τρώγω περισσότερον τοῦ δέοντος, ἀδηφαγῶ Μῆλ.

2) Τρώγω τι διὰ τελευταίαν φορὰν ὡς δυσπόριστον εἰς τὸ ἐξῆς Σίφν. 3) Τρώγω, γεύομαι διὰ πρώτην φορὰν καρπὸν τινα ἢ ἄλλο ἐδώδιμον Λέσβ. Σίφν. 4) Κρεοφαγῶ, δὲν νηστεύω Μεγίστ.

Πβ. ἀποκρεῦω.

ἀποκρησάρισμα τό, Κέρκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. κρησάρισμα.

Πληθ., τὰ διὰ τοῦ κρησαρίσματος ἀποχωριζόμενα, οἶον τὰ πίτυρα: Ἀσμ.

Ποῦ κρησαρίζει τὸ φλωρὶ καὶ πέφτει τὸ λογάρι

καὶ τ' ἀποκρησαρίσματα τὰ βάνει 'ς τὸ μαθήλι.

Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποκοσκινίδι 1.

ἀποκρίνομαι σύνθηθ. ἀποκρίνομαι Ζάκ. κ.ά. 'ποκρίνομαι Κάλυμν. Κρήτ. Κύπρ. κ.ά. ἀποκρένομαι Ἡπ. Ἰόνιοι Νῆσ. Κεφαλλ. Λευκ. Νίσυρ. ἀποκρένομαι Ζάκ. ἀποκρίνομαι Ζάκ. κ.ά. ἀπουκρένομαι Μακεδ. (Καστορ.) ἀπουκρένομι Σάμ. κ.ά. ἀποκρεῖμαι Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κορινθ. Φιγιάλ.) ἀπουκρεῖμι Μακεδ. ἀποκρίσκομαι Πόντ. (Οἶν.) ἀποκρινούμενε Τσακων. Μετοχ. ἀποκρισάμενος Εὐβ. (Κονίστρ. κ.ά.) ἀπουκρισάμινους Ἡπ. ἀποκριζάμενος Πελοπν. (Γέρμ. κ.ά.)

Τὸ ἀρχ. ἀποκρίνομαι. Ὁ τύπ. ἀποκρένομαι καὶ μεσν.

1) Ἀπαντῶ εἰς τὸ ἐρωτώμενον, δίδω ἀπάντησιν σύνηθ. : Φωνάζω φωνάζω καὶ δὲ μ' ἀποκρίνεται κἀνένας. Ἀποκρίνεται ὁ δεῖνα καὶ τοὺς λέει. Ἄν σοῦ μιλῇσῃ ἄσκημα, ἐσὺ μὴν τοῦ ἀποκριθῇς. Τὸν ρωτῶ, μὰ δὲ μοῦ ἀποκρίνεται σύνηθ. Τόση ὥρα σοῦ μιλάω καὶ δὲν ἀποκρεῖσαι Κορινθ. Δὲς τί ἀπουκρεῖται; Μακεδ. Ἐτῆρε νῆ ἀποκριτε Τσακων. || Φρ. Σίντας κρέν'νι ν' ἀπουκρίνισι (ὅταν σοῦ ζητοῦν τὴν κόρην σου εἰς γάμον, νὰ μὴ ἀρνῆσαι) Αἰτωλ. || Παροιμ. Ἀλλὰ λέω τοῦ καλοῦ μου καὶ ἄλλα μ' ἀποκρίνεται (ὅταν περὶ ἄλλων ἐρωτᾷ τις, περὶ ἄλλων δὲ ἀπαντᾷ ὁ ἐρωτώμενος. καλὸς = μνηστήρ) Αἰγίν. || Ἄσμ.

Σὰν εἶδεν ἔτο' ἡ μάγνα του, πολ-λὰ τὸν ἐφοήθη, ἄνοιξε τὸ στομάτι τῆς, γλυτθεῖ τὸν ἀποκριθῇ Κύπρ.

Τσαῖ τσεῖνη μ' ἀποκριθῇσε, ἀλλὰ δὲ δὸ δουράρω, τὸ δρωτό μου ἀγαπητικὸ νὰ τὸν ἀδδαδοννάρω

Θήρ. (Οἶα) Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. Η 6660 «κι ἂν μὲ ἐρωτήσῃ ὁκάποιος διατὶ τρόπον τὸ ἐποίκεν; | ἐγὼ τοῦ ἀποκρένομαι...» β) Ἀπαντῶ αὐθαδῶς, ἀντιλέγω εἰς ἀνώτερον Κεφαλλ. : Δὲ θέλω περέτη ν' ἀποκρίνεται.

2) Ἀναδέχομαι τι, ἀναλαμβάνω τὴν εὐθύνην, τὴν ὑποχρέωσιν τινος Ἄνδρ. Εὐβ. (Κονίστρ.) Ἡπ. Κεφαλλ. Κρήτ. Πελοπν. (Γέρμ. κ.ά.) Σάμ. —Γέρ. Κολοκοτρών. 57 καὶ 139: Ἀποκρινόμεθα ὅλα τὰ ἔξοδα ὅπου ἔχετε καμωμένα Γέρ. Κολοκοτρών. 139 Ὅμοιο σύνορογ δυνῇ εἰς τὴν στρατά... στρατηλάτης, νὰ εἶναι ἀποκριζάμενα τὰ χωριά τὰ τριγυρινά, ἐὰν δὲν παραδώσουν τοὺς κλέφτες Γέρ. Κολοκοτρών. 57 Ὅσα ἔξοδα τρέξουν θὰ τὰ ἀποκρίνεται Ἄνδρ. Γε' αὐτὴ τὴ δουλειὰ ἐγὼ ἀπουκρένουμι Σάμ. || Παροιμ. Μήτε ρωτηζάμενος μήτ' ἀποκριζάμενος (οὔτε ἠρωτήθην οὔτε ἄρα εὐθύνομαι δι' ὅ,τι συνέβη ἢ μέλλει νὰ συμβῇ) Κονίστρ. κ.ά. Οὔτε ὀριζάμενος εἶμαι οὔτε ἀποκριζάμενος (οὔτε ἐξουσιάζω τι οὔτε εὐθύνομαι δι' ὅ,τι συμβαίνει) Γέρμ. Οὐρ'ζάμινους καὶ ἀπουκρισάμινους (ὁ μὴ ὑπ' ἄλλου ἐξαρτώμενος, αὐτεξούσιος, ἀνεξάρτητος. οὐρ'ζάμινους = ὀριζάμενος) Ἡπ. 3) Ἀνταποκρίνομαι, ἀντιστοιχῶ πρὸς τι Ἴονιοι Νῆσ. : Τὸ πρῶμα μου ἀποκρένεται, ἂν χρωστάω.

ἀποκρίνω Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. κρίνω.

Τελειώνω τὴν κρίσιν : Ἐκρίναν τῆς ἀποκρίνασιν.

ἀπόκρισι ἡ, σύνηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ.) ἀπόκρισι Τσακων. ἀπόκρουσι Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐς. ἀπόκρισις.

1) Ἀπάντησις εἰς τὸ ἐρωτώμενον σύνηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ.) Τσακων. : Τὸν ρώτησα, μὰ δὲ μοῦ ὅσως ἀπόκρισι. Περιμένω ἀπόκρισι σύνηθ. Ὡν' θὰ νῆ δοῦ ἀπόκρισι (δὲν θὰ τοῦ δώσω ἀπόκρισι) Τσακων. Ν' ἀφηγκριστῇς καλὰ ἔντα ἀπόκρισι θὰ σ' πῇ Σκῦρ. || Ἄσμ.

Χρονοῇ καῖγλαν φέρετε τοῦ ρῆα νὰ καθίσῃ, νὰ βγάλλῃ τὴν ἀπόκρουσιν τοῦ βέη νὰ μιλήσῃ (καῖγλαν=καρέκλαν) Κάρπ. 2) Ἀπάντησις εἰς ἐπίκληξιν, εἰς ἔλεγχον, ἀπολογία Ἄνδρ. (Κόρθ.) Εὐβ. κ.ά. : Νὰ ἰδοῦμε τί ἀπόκρισι θὰ δώσῃ 'ς τὸν πατέρα του Εὐβ. || Ἄσμ.

Ὅπ' ἀγαλᾶ μελαχρινὴ πρέπει νὰ ἔχῃ γνῶσι, γιὰτ' ἔχει μὲ τὸν ἔρωτα ἀπόκρισι νὰ δώσῃ

Κόρθ. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. Α 249 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) «καὶ μὲ τὴν ὥρα τὴν πολλήν 'ς ἀπόκρισι κινήθη, | μὲ κλάημα καὶ ἀναστεναμὸ τοῦ φίλου 'πηλοήθη». Συνών. ἀποκρισιά.

ἀποκρισιὰ ἡ, Πελοπν. (Καλάβρυτ. Φιγάλ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀπόκρισι.

Ἀπόκρισι 2, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἂν. : Ἄσμ.

Κε' ὁ Δῆμος ἀποκρεῖται, δίνει ἀποκρισιὰ.

ἀποκρισιάρης ὁ, Θράκ. (Σαρεκκλ.) Ἴονιοι Νῆσ. Κρήτ. Πελοπν. (Βούρβουρ.) κ.ά. ἀποκροσιάρης Μεγίστ. —(Νουμᾶς 148,9) ἀπουκροσιάρης Ἀθ. Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ.ά. ἀποκλισιάρης Κύπρ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐς. ἀποκρισιάρης, παρ' ὁ καὶ ἀποκλισιάρης. Καὶ παρὰ Μαχαιρ. 1,156 (ἐκδ. RDawkins) ἀποκλισιάρης. Διὰ τὸν τύπ. ἀποκροσιάρης ἰδ. ΓΧα-τζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 24 (1912) 26. Ὁ φθόγγος σῆα φωνητικῶς μεταβάλλεται εἰς σα κατ' ἀπώλειαν τῆς οὐρανώσεως.

1) Ὁ ἀποστελλόμενος ὅπως κομίσῃ προφορικὴν ἢ γραπτὴν ἀπάντησιν, διαγγελεύς, ἀγγελιαφόρος Ἴονιοι Νῆσ. Κρήτ. Κύπρ. Ἀνκ. (Λιβύσσ.) : Παροιμ. Ἄν λέγῃ ὅ,τι τοῦ λέγε, δὲ φταίγει ὁ ἀποκρισιάρης (ὅτι ὁ κομίζων δυσάρεστον ἀπόκρισιν δὲν εὐθύνεται δι' αὐτὴν) Ἴονιοι Νῆσ. || Ἄσμ.

Τετράδῃ τὸ ξημέρωμα ὥς τὸ κολατσιδάκι

ἀποκρισιάρη βέρανε τὸ Χατζῆ Ἀνετάκι

Κρήτ. 2) Ὁ μεσολαβὼν πρὸς σύναψιν συνοικεσίου, προξενητὴς Μεγίστ. —(Νουμᾶς ἐνθ' ἂν.) : Οἱ γονεῖς τῆς κόρης ἄμα σημαδέφουν τὸ γαμπρό... θὰ στείλουν μερικὸν συγγενεῖς καὶ φίλους, τοὺς ἀποκροσιάρηδες, νὰ πάν τὴ νύχτα μὲ τὸ φανάρι 'ς τοῦ γαμπροῦ τὸ σπίτι γιὰ νὰ γυρέψουν τὸ νέον ἀπὸ τοὺς γονεῖς του (Νουμᾶς ἐνθ' ἂν.) β) Πληθ. ἀποκρισιάρηδες, οἱ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς νύμφης ἀγγέλλοντες τὴν μέλλουσαν ἄφιξιν τῆς συνοδείας τοῦ γαμπροῦ Θράκ. (Σαρεκκλ.) 3) Ὁ μὴ διστάζων νὰ ἀπαντᾷ, τολμηρὸς, ἀναιδὴς εἰς ἀποκρίσεις Νάξ. (Ἀπύρανθ.) : Πολὺ ἀποκρισιάρης εἶναις κ' εἶσαι! Ἀποκρισιάρη 'νναῖκα. β) Ὁ ὁμιλῶν ταχέως Πελοπν. (Βούρβουρ.) : Εἶναι ἀποκρισιάρη, λέει τοῖς κουβέντες τῆς γλήγορα. 4) Εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν γλῶσσαν ὁ ἀποκρινόμενος διὰ τοῦ «κύριε ἐλέησον» ἢ «ἀμήν» εἰς τὰς αἰτήσεις τοῦ ἱερέως Ἀθ.

ἀποκρισιάτωρας ὁ, Ἡπ. ἀποκρισιάτωρας Ἰθάκ. Κεφαλλ. Λευκ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀπόκρισι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άτωρας.

Ὁ κομίζων ἀπόκρισιν : Παροιμ. Ἀποκρισιάτωρας δὲ δέρεται (ὁ κομίζων δυσάρεστον ἀπόκρισιν δὲν εὐθύνεται δι' αὐτὴν) Κεφαλλ. || Ἄσμ.

Καλὸς ἀποκρισιάτωρας πάει 'ς τὸν κάτω κόσμον

καὶ ὁπῶχει λόγια ἄς τοῦ πῇ καὶ ἄς τοῦ τὰ παραγγεῖλῃ

Λευκ.

ἀποκρισοβόλι τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀπόκρισι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -βόλι.

Πολλὰ καὶ πὼς αὐθάδεις ἀποκρίσεις : Εἰδ' ἀποκρισοβόλι 'ναι, καμένε, ποῦ τὸ δώνεις! Συνών. ἀποκρισοθέμι.

ἀποκρισοθέμι τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀπόκρισι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -θέμι.

Ἀποκρισοβόλι, ὁ ἰδ.

ἀποκροκύδα ἡ, ἀμάρτ. ἀποκροκία Ρόδ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. κροκύδα.

Πληθ., τὰ μετὰ τὸ λανάρισμα ὑπολειπόμενα ἄχρηστα ἔρια.

ἀποκρόκυδο τό, Ἴονιοι Νῆσ. Παξ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. κροκύδι.

Ἀπόρριμμα ἐκ τῆς κατεργασίας τοῦ λίνου, τῆς καννά-

